

opusdei.org

List od Preláta (april 2008)

Zažívame prítomnosť zmŕtvychvstalého Krista v úsilí o svätosť, ktoré v nás vzbudzuje prostredníctvom Ducha Svätého; v apoštolskom úsilí; v milosrdnom pohľade, ktorým sa my kresťania obraciame ku všetkým ľuďom, bez rozdielu rasy, kultúry, spoločenského postavenia, náboženstva.

21.04.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Posielam vám tieto riadky uprostred Veľkonočného obdobia, počas ktorého naše duše oplývajú radosťou zo zmŕtvychvstania Pána. Po dňoch plných bolesti z utrpenia a smrti, sme plní radosti z nesmrteľného života, ktorý Ježiš dostal od Otca. Pretože sa uponížil, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži, *preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: „Ježiš Kristus je Pán!“ na slávu Boha Otca*[1].

Toto je posolstvo, ktoré Cirkev ohlasuje so zvláštnym dôrazom od začiatku, a ktoré my kresťania máme sprostredkovať všetkým ľuďom. Smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista — povedal pápež vo svojom posolstve *Urbi et Orbi* pred niekoľkými dňami — **je udalosťou neprekonateľnej lásky, je víťazstvom tej Lásky,**

ktorá nás oslobodila z otroctva hriechu a smrti. Víťazstvo, ktoré zmenilo beh dejín a ľudskému životu dalo obnovený a nezničiteľný zmysel[2].

Spomínam si na mnohé veľkonočné sviatky, ktoré som prežil spolu so svätým Josemaríom. V tých dňoch bolo cítiť jeho radosť, ktorú prenášal na tých, čo boli s ním. Bola to radosť, ktoré mala pôvod vo viere, nádeji a láske, čnostiach, ktoré Boh vlieva do našich duší, aby sme ho mohli poznať, stykať sa s ním a milovať ho. Celá táto nadprirodzená cesta má svoj prvý základ v udalosti — historickej a zároveň vynímajúcej sa histórii— slávnostného zmŕtvychvstania Pána. *Pretože Kristus žije: Kristus nie je osoba, ktorá v istej dobe prežila svoj život a odišla a na ktorú spomíname ako na žiarivý príklad. Nie: Kristus žije. Ježiš je Emanuel: Boh s nami. Jeho vzkriesenie nám dáva poznať, že Boh*

neopúšťa svojich verných. Slúbil predsa: Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba (Iz 49, 15). A Boh svoj sľub splnil. Je mu rozkošou prebývať medzi ľuďmi (por. Pris 8, 31)[3].

Benedikt XVI. si zvolil za hlavnú tému svojho tohtoročného posolstva na Veľkonočné obdobie verš zo žalmu 139, ktorý v starobylej verzii Vulgáty znie takto: *resurrexi et adhuc tecum sum*[4], vstal som z mŕtvych som stále s tebou. Liturgia ho používa ako vstupnú antifónu pre svätej omši na Veľkonočnú nedeľu. V týchto slovách, **pritom ako vychádza slnko Veľkej noci, spoznáva Cirkev hlas samého Ježiša, ktorý keď vstáva z mŕtvych, sa plný šťastia a lásky obracia na Otca a volá: „Otče môj, hľa, tu som! Som s tebou a budem navždy; tvoj Duch ma nikdy neopustil.“**[5].

Počas mariánskeho roka sa snažíme *prežiť* celý náš deň v intenzívnejšom spojení s Pannou Máriou. Aké je to ľahké, ak meditujeme nad tajomstvami slávnostného ruženca! Náš Otec pociťovať radosť našej Matky, keď meditoval nad Ježišovým zmŕtvychvstaním. Aj keď nám evanjelium nehovorí o tomto zjavení, presvedčenie kresťanov je jednotné: «Ako mohla byť Panna Mária, prítomná v prvom spoločenstve apoštolov (por. Sk 1, 14), vylúčená zo skupiny tých, ktorí sa stretli s jej Božským Synom, ktorý vstal z mŕtvych?», pýta sa Ján Pavol II.[6]. Jednoznačne nie! Mária musela byť prvou bytosťou, ktorej sa ukázal oslávený Ježiš, naplňujúc toto srdce, ktoré tak veľmi trpelo pod krížom, neopísateľným nadprirodzeným a ľudským plesaním. Ako by sa nemala tešiť z prítomnosti osláveného Spasiteľa tá, ktorá bola vždy zjednotená s Vykupiteľom?

Zastavme sa aj my pri tejto scéne. Môže nás viesť náš Otec, ktorý píše: *Vstal z mŕtvych!—Ježiš vstal z mŕtvych. Nie je v hrobe.—Život prekonal smrť. Zjavil sa svojej najsvätejšej Matke. —Zjavil sa Márii Magdaléne, ktorá je z lásky celá bez seba. —A Petrovi a ostatným apoštolom. —A tebe a mne, ktorí sme jeho učeníkmi a ktorí ho milujeme viac ako Mária Magdaléna: kolkokrát sme mu opakovali slová plné lásky!* [7].

Nasledujúc toto učenie, musíme hľadať Ježiša, stretnúť sa s ním a stýkať sa s ním, s Ježišom, ktorý žije a ktorý kráča s nami v udalostiach každého dňa, ktorý prebýva so svojim Božstvom —s Otcom a Duchom Svätým— uprostred nášho srdca. Táto úvaha nie je len zbožným prianím. Ježiš okrem toho, že je v Nebi so svojím svätým človečenstvom po pravici Otca —ako vyznávame vo Vyznaní viery—,

zostáva v Cirkvi a v každom kresťanovi v stave milosti. Jeho prítomnosť v nás a s nami je reálna, i keď ho nevidíme našimi očami; ale zažívame ho tisícorakým spôsobom: v úsilí o polepšenie sa —v úsilí o svätosť— ktoré v nás vzbudzuje prostredníctvom Ducha Svätého; v apoštolskom úsilí, ktoré nás vedie k tomu, aby sme sa vydali na cestu a stretli sa s inými, aby sme im pomohli priblížiť sa k Bohu; v milosrdnom pohľade, ktorým sa my kresťania obraciame ku všetkým ľuďom, bez rozdielu rasy, kultúry, spoločenského postavenia, náboženstva. Toto všetko ja možné, pretože zmŕtvychvstalý Ježiš Kristus pôsobí v nás, sprevádza nás, žije v nás. Odmietame všetko, čo vytvára bariéru medzi nami a inými ľuďmi?

V uplynulých dňoch sme si pripomenuli a meditovali sme nad udalosťami spásy. Okrem toho sme pri obnovení krstných sľubov vo

Velkonočnej vigílii potvrdili našu túžbu vždy kráčať s Kristom, súčasťou ktorého tela sme sa stali prostredníctvom duchovného znovuzrodenia krstom a ktorý nás živí svojim telom a svojou krvou v Eucharistii, aby tak naše zjednotenie s ním bolo intenzívnejšie. Ako napísal svätý Josemaría, *prítomnosť živého Ježiša vo svätej hostii je zárukou jeho skutočnej prítomnosti vo svete*[8].

Predovšetkým vďaka Eucharistii je život Krista *i naším životom, ako slúbil svojim apoštolom pri poslednej večeri: Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok (Jn 14, 23). Kresťan teda má žiť ako Kristus, tak aby mohol povedať so svätým Pavlom, non vivo ego, vivit vero in me Christus (Gal 2, 20), už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*[9].

Vďaka intímnej jednote, ktorá je prítomná medzi zmŕtvychvstalým Kristom a živými členmi jeho mystického Tela, každý z nás môže vnímať slová žalmu, ktoré som spomenul na začiatku týchto riadkov, ako adresované jemu samému. **V tejto perspektíve** —poznamenáva pápež vo svojom posolstve na Veľkonočné obdobie—**môžeme vidieť, že slová, ktorými sa dnes vzkriesený Ježiš obracia na Otca – „Som stále s tebou – sa týkajú akoby v odraze aj nás, „Božích detí a spoludedičov Krista, ak máme skutočne účasť na jeho utrpeniach, aby sme mali účasť aj na jeho sláve“ (por. Rim 8, 17). Vďaka Kristovej smrti a vzkrieseniu aj my dnes povstávame k novému životu a pripájame náš hlas k jeho hlasu a voláme, že chceme stále zostať s Bohom, našim nekonečne dobrým a milosrdným Otcom**[10].

Nový život v Kristovi vyžaduje z našej strany úsilie o to, aby v nás zomrel *starý človek*; to znamená, všetko v nás, čo nie je zlučiteľné s Božím životom v nás. Preto je logický záver svätého Josemariu, keď končí svoju úvahu nad prvým tajomstvom slávnostného ruženca: *Kiež by sme nezomreli pre hriech; kiež by bolo naše duchovné zmŕtvychvstanie večné. —A, predtým, než skončí tento desiatok, pobožkal si rany na jeho nohách..., a ja som ešte smelší — pretože som viac dieťaťom— priložil som svoje pery na jeho otvorený bok*[11]. Podnecuješ vo svojej duši hrôzu z toho, že by si mohol uraziť Boha—ťažko alebo ľahšie? Prosíš Pannu Máriu, aby ti vyprosila od Svätej Trojice čistotu a pokoru, ktoré všetci potrebujeme?

K ďalšiemu predsavzatiu nás môže viesť prerušená meditácia prvého tajomstva slávnostného ruženca: rozhodnutie, aby ostatní ľudia —ktorí

možno nepoznajú Krista alebo sa správajú, ako by ho nepoznali— od nás počuli o nutnosti hľadať Pána a nasledovať ho, pretože len tak pocítia plnosť nepominuteľnej radosti.

Sviatok Veľkej noci nás podnecuje k tomu, aby sme zdvojnásobili svoje úsilie o duše, aby sme sa správali ako apoštoli a sväté ženy, potom ako sa stretli so zmŕtvychvstalým Ježišom Kristom. Nezastavili sa pred žiadnou ťažkosťou, ale vydali svedectvo o zmŕtvychvstaní s hrdinstvom a vytrvalosťou, a získali nespočetný zástup ľudí.

Ako kresťania, deti Božie vo svätej Cirkvi, musíme všade ohlasovať dobrú zvesť o zmŕtvychvstaní Pána, základe našej viery. Slovam svätého Josemaríu vám pripomínam, že *Pán miluje svojich verných na celej zemi. Niektorých povoláva na púšť, necháva ich, aby nedbali na zmeny v ľudskej spoločnosti, a tým spôsobí, aby práve títo ľudia svojim svedectvom*

pripomínali ostatným, že Boh existuje. Iným zveruje kňazský úrad. Väčšinu ľudí však chce mať vo svete, pri ich normálnej každodennej práci. Preto musia títo kresťania prinášať Krista do všetkých oblastí ľudskej práce: do tovární, do laboratórií, do práce v poľnohospodárstve, do remeselníckych dielní, do ulíc veľkomiest a na horské chodníky[12].

V prvý marcový týždeň som mal možnosť modliť sa v dvoch svätyniach Panny Márie, ktoré často navštívil náš Otec. 1. marca som navštívil Loreto, kde vedúci predstavitelia venovali svätému Josemaríovi chodník vedúci k Svätému domu; chodník lemujú stanice krížovej cesty s textami od nášho zakladateľa. 8. marca, v sobotu, som šiel do Fatimy. Prišiel som v predvečer do Lisabonu, aby som tam strávil niekoľko hodín s vašimi portugalskými sestrami a bratmi, ako mám vo zvyku počas

krátkych ciest cez víkendy. Prišlo mi na um veľa spomienok; konkrétne, ako sa na tých dvoch miestach —v ťažkých chvíľach— modlil svätý Josemaría so svojimi dcérami a synmi všetkých čias. Pri niekoľkých príležitostiach opakoval, že cítil ťarchu a úžasnú radosť pre lásku ku svojim deťom.

Na týchto dvoch miestach ste ma sprevádzali vy všetci, aby som Panne Márii predniesol, v tomto mariánskom roku, naše vďakyvzdanie a našu silnú túžbu správať sa ako verní učeníci Ježiša Krista v Diele. V Lorete i vo Fatime som sa modlil k Panne Márii modlitbami nášho Otca a dona Álvara, aby som sa Našej Matke poďakoval za jej ochranu a za mariánsku pečať Opus Dei. Prosil som ju vo vašom mene, aby vo všetkých posilnila a rozšírila ducha opravdivej mariánskej zbožnosti,

ktorú nám svätý Josemaría zanechal ako dedičstvo.

Odporúčajme aj naďalej apoštolskú expanziu Diela na celom svete, tak na miestach, kde žijeme, ako i tam, kde nás očakávajú. Hovoril som vám o Rumunsku, Indonézii a Vietname; z Bulharska prichádza tiež naliehavá prosba. Pred nami je úžasné dobrodružstvo, každý na mieste, kam ho postavil Boh. Uskutočníme túto úlohu, s pomocou našej nebeskej Matky, ak sa budeme usilovať žiť v intenzívnejšej jednote so zmŕtvychvstalým Ježišom Kristom, od ktorého pochádza všetka naša sila. Prosme o ňu na príhovor svätého Josemaríu: 23. apríla si pripomenieme výročie jeho birmovky a jeho prvého svätého prijímania a s jeho otcovskou pomocou budeme čoraz viac eucharistickými dušami.

Sprevádzajte ma aj naďalej vašou modlitbou na môj úmysel. Som presvedčený, ako som to počul od nášho Otca, že v spojení s vami som silný v príhovore u Pána.

S láskou vás žehná

váš Otec

+Javier

Rím, 1. apríla 2008.

[1] *Flp* 2, 9-11

[2] Benedikt XVI., Veľkonočné posolstvo *Urbi et Orbi*, 23.03.2008

[3] Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 102

[4] Z 139, 18 (Vg).

[5] Benedikt XVI., Veľkonočné posolstvo *Urbi et Orbi*, 23.03.2008

[6] Ján Pavol II., Príhovor pri generálnej audiencii, 21.05.1997

[7] Svätý Josemaría, *Svätý ruženec*, Prvé tajomstvo slávnostného ruženca

[8] Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 103

[9] *Tamže*, č. 103

[10] Benedikt XVI., Veľkonočné posolstvo *Urbi et Orbi*, 23.03.2008

[11] Svätý Josemaría, *Svätý ruženec*, Prvé tajomstvo slávnostného ruženca

[12] Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 105